

je starosvětský příběh, který dnešnímu obecnstvu asi nic neřekne. Neshledávám, že by snad byl poučný, nevšední a zamilovaný. Mluví se v něm sice o lásce, ale způsobem všedním a nepoučeným. — Že by věc nemohla sloužit za výstrahu, to však netvrdím.

Právem se o Herrmannových románech a povídkách tvrdí, že v nich vystupují lidé z masa a kostí. Jde většinou o měštěninu deformované prostředím a prostředností, ale ti ubožáci mají opravdu životný dech. Člověk s nimi může cítit, může se jim smát, může je litovat a může jim odpouštět. — To vše neplatí o Goliášovi. Pan plukovník je totiž pouhopouhé schéma minulého literárního vkusu. Má zvyky známé z povídek o vojácích, nadává, sakruje, a to je celkem všechno. O nějakém zájmu, o věcech života — a tím méně ovšem o činech životní důležitosti — nemůže být řeči. Pan plukovník je krátce stín literárních stínů a ostatní osoby dramatu se mu navlas podobají.

Co se v povídce vlastně stane? — Pan nadporučík se hodlá oženit. Nemá peníze. Rozhodne se tedy, že je vyláká z neuvěřitelně hloupé tetinky. Když napálí opět neuvěřitelně hloupou Mařenku, věc se mu podaří. Vedle této znamenité věci se v povídce ztratí a opět navrátí psík.

Nevěřím, že za účelem realizace podobných myšlenek je možno mobilizovat tři tucty filmařů a spousty korun.